

Sygn. akt VI GC 852/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: Katarzyna Ryguła

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: G. G. (G.)

przeciwko: (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w P.

o zapłatę

- 1) uchyla nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 10 maja 2016 roku sygn. akt VI GNc 659/16/3 w zakresie należności głównej, a w pozostałym zakresie utrzymuje go w mocy;
- 2) umarza postępowanie w zakresie kwoty 15 506,29 zł. (piętnaście tysięcy pięćset sześć złotych i dwadzieścia dziewięć groszy);
- 3) uchyla nakaz zapłaty wymieniony w punkcie 1 (pierwszym) wyroku w zakresie kosztów i zasądza od pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością” w P. na rzecz powoda G. G. kwotę 4 999, 35 zł. (cztery tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i trzydzieści pięć groszy) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1 171, 35 (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt jeden złotych i trzydzieści pięć groszy) na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 852/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 marca 2016r. powód G. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firma (...) firma budowlana wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedziba w P. kwoty 16.844,08 zł wraz z odsetkami liczonymi od kwot oraz dat szczegółowo wskazanych w pozwie oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zrealizował na rzecz pozwanej szereg zamówień w postaci m.in. sprzedaży ościeżnic oraz parapetów. W związku ze zrealizowaniem zamówień powód obciążył pozwaną stosownymi fakturami VAT. W dniu 9 lipca 2015 r. powód zawarł z pozwana porozumienie w sprawie spłaty zobowiązań, jednak pozwana nie wywiązała się z zawartego porozumienia i nie uregulowała wierzytelności pomimo tego, że powód występował wielokrotnie wobec pozwanej z wezwaniami do zapłaty. Powód w treść pozwu wskazał, że w zakres należności głównej wliczył również należności z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania

należności, o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W dniu 10 maja 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNC 659/16/3 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym uwzględnił powyższe powództwo w całości.

Pismem procesowym z dnia 23 maja 2016 r. powód wskazał, że w związku z dokonaną przez pozwaną w dniu 22 kwietnia 2016 r. wpłatą 15.506,29 zł na poczet należności głównej dochodzonej niniejszym postępowaniem zmienia on żądanie pozwu w ten sposób, że wnosi o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwana (...) sp. z o.o. w P. ma zapłacić powodowi kwotę 4.715,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot oraz dat wskazanych szczegółowo w treści pisma procesowego. Powód wskazał również, że wpłaty na należności dochodzone pozwem w pierwszej kolejności zostały przez niego zaliczone na zasadzie art. 451 § 1 k.c. na poczet odsetek ustawowych za opóźnienie w łącznej kwocie 3.377,76 zł.

W ustawowym terminie pozwana (...) sp. z o.o. w P., wniosła zarzuty od nakazu zapłaty, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty w części co do kwoty 16,677,64 zł, oddalenie powództwa w części co do kwoty 16,677,64 zł oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że 22 kwietnia 2016r. uiściła należność główną wynikającą z wystawionych przez powoda faktur VAT w łącznej kwocie 15.506,29 zł. Pozwana zarzuciła również bezzasadność dochodzenia przez powoda kwoty 1171,35 zł wskazując, że w zaistniałym stanie faktycznym powodowi należna jest jedynie jednorazowo kwota 40 euro tytułem rekompensaty za koszty odzyskania należności o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Sąd ustalił:

Powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zrealizował na rzecz pozwanej szereg zamówień w postaci m.in. sprzedaży ościeżnic oraz parapetów. W związku z powyższym powódka wystawiła na rzecz pozwanej następujące faktury:

- fakturę VAT (...) z 23 czerwca 2014r. na kwotę 803,39 zł;
- fakturę VAT (...) z 10 lutego 2014r. na kwotę 1719,54 zł;
- fakturę VAT (...) z 30 grudnia 2013r. na kwotę 492,48 zł;
- faktura VAT (...) z 18 grudnia 2013 r. na kwotę 1305,58 zł;
- fakturę VAT (...) z 29 listopada 2013 r. na kwotę 4629,72 zł;
- fakturę VAT (...) z 18 listopada 2013r. na kwotę 184,50 zł;
- fakturę VAT (...) z 25 października 2013r. na kwotę 3287,79 zł;
- fakturę VAT (...) z 30 października 2013r. na kwotę 44,28 zł;
- fakturę VAT (...) z 6 marca 2013 r. na kwotę 2.091,00 zł;
- faktura VAT (...) z 24 maja 2012 r. na kwotę 1647,00 zł;

Dowód: faktury VAT (k. 13-22)

Pozwana dnia 9 lipca 2015r. potwierdziła istnienie zadłużenia w stosunku do powoda które wynika z niezapłaconych faktur:

- fakturę VAT (...) z 23 czerwca 2014r. na kwotę 803,39 zł;
- fakturę VAT (...) z 10 lutego 2014r. na kwotę 1719,54 zł;
- fakturę VAT (...) z 30 grudnia 2013r. na kwotę 492,48 zł;
- faktura VAT (...) z 18 grudnia 2013 r. na kwotę 1305,58 zł;
- fakturę VAT (...) z 29 listopada 2013 r. na kwotę 4629,72 zł;
- fakturę VAT (...) z 18 listopada 2013r. na kwotę 184,50 zł;
- fakturę VAT (...) z 25 października 2013r. na kwotę 3287,79 zł;
- fakturę VAT (...) z 30 października 2013r. na kwotę 44,28 zł;
- fakturę VAT (...) z 6 marca 2013 r. na kwotę 2.091,00 zł;
- faktura VAT (...) z 24 maja 2012 r. na kwotę 1647,00 zł;

Pozwana równocześnie zobowiązała się do spłaty w/w zobowiązań według harmonogramu który przewidywał, iż ostatnia płatność ma nastąpić do dnia 15 grudnia 2015r.

Dowód: uznanie długu wraz z harmonogramem spłat (k. 25)

Wezwaniem do zapłaty z dnia 23 lutego 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 16.844,08 zł.

Dowód : wezwanie do zapłaty (k. 23-24)

Dnia 22 kwietnia 2016 r. pozwana dokonała wpłaty na rzecz powoda kwoty 15.506,29 zł tytułem wierzytelność wynikającej z zaległych faktur.

Dowód: potwierdzenie przelewu (k. 42)

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż ich prawdziwość i autentyczność nie zostały przez strony zakwestionowane. Należność główna została uregulowana w całości, ale już po wytoczeniu powództwa.

Sąd zważył, co następuje:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód dokonywał na rzecz pozwanej sprzedaży m.in. ościeżnic i parapetów.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W pierwszej kolejności należy podnieść, że sprzedaż jest umową dwustronnie zobowiązującą. Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny. Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. W takim ujęciu umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej, w odniesieniu do której znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące zobowiązań wzajemnych (art. 487 i n.).

Z umowy sprzedaży wynikają dla stron obowiązki. Obowiązki sprzedającego zostały wykonane, czego pozwani nie kwestionowali. Natomiast świadczenie zapłaty nie zostało spełnione przez dłużników. W związku z tym powódka miała podstawy do dochodzenia roszczenia na drodze sądowej.

Spełnienie przez powoda spoczywających na nim obowiązków obliguje do realizacji świadczeń wzajemnych pozwaną. Pozwana nie zaprzeczała, że powód wykonał przedmiot zawartej umowy jak również nie kwestionowała zasadności wystawienia przez powoda faktur dokumentujących sprzedaż towarów oraz faktu uznania długu w zakresie kwoty 15.506,29 zł.

W piśmie procesowym z dnia 23 maja 2016 r. powód wskazał, że w związku z dokonaną przez pozwaną wpłatą kwoty 15.506,29 zł na poczet należności głównej dochodzonej niniejszym postępowaniem, zmienia on żądanie pozwu w ten sposób, że wnosi o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwana (...) sp. z o.o. w P. ma zapłacić powodowi kwotę 4.715,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot oraz dat wskazanych szczegółowo w treści pisma procesowego. Powód wskazał również, że wpłaty na należności dochodzone pozwem w pierwszej kolejności zostały przez powoda zaliczone na zasadzie 451 § 1 k.c. na poczet odsetek ustawowych za opóźnienie w łącznej kwocie 3.377,76 zł.

Zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. W myśl art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Zgodnie art. 496 k.p.c. po przeprowadzeniu rozprawy sąd wydaje wyrok, w którym nakaz zapłaty w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też postanowieniem uchyla nakaz zapłaty i pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Mając na uwadze fakt wyraźnego przyznania przez powoda, że pozwani dokonali wpłaty na jego rzecz 15.506,29 zł Sąd uznał, że powód w sposób dorozumiany cofnął powództwo w zakresie kwoty 15.506,29 zł wraz z zrzeczeniem się roszczenia w w/w zakresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 10 maja 2016r. o sygn. VI GNC 659/16/3 w zakresie należność głównej w pozostałym zakresie utrzymując go w mocy (pkt 1 sentencji wyroku) oraz na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., umorzył postępowanie w zakresie kwoty 15.506,29 zł (pkt. 2 sentencji wyroku). Nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym został utrzymany w zakresie roszczenia odsetkowego w nim określonego.

Odnosząc się natomiast do podnoszonej w treści pisma powoda z dnia 23 maja 2016r. kwestii zaliczenia w pierwszej kolejności kwoty 3.377,76 zł na poczet odsetek ustawowych stwierdzić należy, iż w istocie art. 451 §1 k.c. zdanie drugie tego artykułu zezwalał wierzycielowi na zaliczenie otrzymanego od pozwanego świadczenia na poczet należności ubocznych, niemniej jednak w takiej sytuacji wymagane jest złożenie przez wierzyciela oświadczenia woli, które ze względu na bezpieczeństwo obrotu prawnego winno być złożone dłużnikowi w sposób niezwłoczny (wyroku Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 12 lipca 2013 r., sygn. akt V ACa 247/13). Natomiast w niniejszej sprawie brak jest tego rodzaju dowodu, który świadczyłby o tym, że tego rodzaju oświadczenie zostało przez powoda złożone wobec pozwanej, tym samym wierzyciel nie skorzystał z uprawnienia wynikającego z art. 451 § 1 zd. 2 k.c. Ponadto sam powód w piśmie z dnia 23 maja 2016r. wyraźnie wskazuje, pozwana dokonała wpłaty „na poczet należności głównej” a zatem przyznał, że pozwana skorzystała z prawa wyboru, który dług chce w pierwszej kolejności spełnić i wybrała, że będzie to należność główna a nie należność wynikająca z naliczanych odsetek ustawowych.

Należy uznać, że jeżeli cofnięcie pozwu nastąpiło wskutek dokonania zapłaty przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, to pozwany jest obowiązany do zwrotu kosztów procesu powodowi. Stanowisko to należy wywieść z tezy, że zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wniesieniu pozwu jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu (orzeczenie SN z dnia 21 lipca 1951 r., C 593/51). W przedmiotowej sprawie pozew został wniesiony w dniu 8 marca 2016 roku, pozwani dokonali płatności kwoty 15.506,29 zł w dniu 22 kwietnia 2016 roku. Pozwani zatem przegrali proces w całości, gdyż dokonali zapłaty kwoty 15.506,29 zł dopiero po wytoczeniu powództwa.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony w obu połączonych sprawach (koszty procesu).

Zgodnie z 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Koszt odzyskiwania należności z pewnością należy zaliczyć do kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw.

Pozwana w niniejszej sprawie podnosiła, że w zaistniałym stanie faktycznym powodowi należne jest jedynie jednorazowa kwota 40 euro tytułem rekompensaty za koszty odzyskania należności o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Roszczenie o stałą kwotę rekompensaty kosztów odzyskania należności powstaje, po pierwsze, w przypadku wystąpienia stanu opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego wynikającego z transakcji handlowej. Po drugie, roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie. Zatem w niniejszym przypadku należy stwierdzić, że roszczenia po stronie powodowej powstawały z upływem terminu zapłaty dla każdej z wystawionych na rzecz pozwanej faktury VAT z osobna.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. uchylił nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 10 maja 2016r. o sygn. VI GNc 659/16/3 w zakresie kosztów i zasądził na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 w sprawie opłat za czynność adwokackie (Dz.U. 2015r., poz. 1800) od pozwanej (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz powoda G. G. kwotę 4 999,35 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 1 171, 35 (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt jeden złoty i trzydzieści pięć groszy) na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

SSR Jolanta Brzęk